

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/18/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118010263
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8118010263.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA a JUDr. Petra Farkaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 30.08.2022, v trestnej veci vedenej proti obžalovanému A. Y. pre prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/12/2018 zo dňa 04.10.2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. Y. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaného A. Y., nar. XX.XX.XXXX S. A., trvale bytom A., G. X, vinným z prečinu porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- na základe uzatvorenej pracovnej zmluvy ev. č. 1500 zo dňa 30.11.2011 medzi zamestnávateľom, spol. Technické služby mesta Prešov a.s., Ul. Bajkalská č. 33, Prešov, IČO: 31718914 a obv. A.. Y. ako zamestnancom, ustanoveným v zmysle tejto pracovnej zmluvy do funkcie obchodný riaditeľ a s podpísanou pracovnou náplňou zo dňa 01.12.2011, v ktorej mal, okrem iného, uloženú povinnosť zabezpečovať fakturáciu za všetky vykonané práce v zmysle platných cenníkov spoločnosti, vystavil v Prešove - dňa 27.01.2014 faktúru č. 7001314 pre odberateľa spol. MDJ s.r.o., Ul. Juhoslovanská č. 1, Košice, IČO: 31678378, predmetom ktorej bol predaj drevnej hmoty - dub v kvalitatívnej triede III.C a V. do 50 cm v objeme 9,57 m³ a v cene 595,30 EUR bez DPH, čím cenu dreva v tejto faktúre bezdôvodne znížil o sumu 123,95 EUR tým, že znížil kvalitu dreva jeho preradením do nižšej kvalitatívnej triedy aká bola skutočná cena dreva podľa cenníka; - dňa 31.01.2014 faktúru č. 7003214 pre odberateľa A. Y., X.. G. Č.. X, A., IČO: 14369796, predmetom ktorej bol predaj drevnej hmoty - smrekovec, buk, jelša v kvalitatívnej triede III.C, V. do 50 cm a V. výber v objeme 26,48 m³ a v cene 857,34 EUR bez DPH, čím cenu dreva v tejto faktúre bezdôvodne znížil o sumu 219,44 EUR tým, že znížil kvalitu dreva jeho určením do inej resp. nižšej kvalitatívnej triedy a použil jednotkové ceny dreva, ktoré nezodpovedali v tom čase platnému cenníku; - dňa 10.02.2014 faktúru č. 7004214 pre odberateľa L.. M. A. Stolárstvo, Záborské č.178, okr. Prešov, IČO: 10733477, predmetom ktorej bol predaj drevnej hmoty - čerešňa v kvalitatívnej triede III.C v objeme 11,25 m³ a v cene 604,70 EUR bez DPH, čím cenu dreva v tejto faktúre bezdôvodne znížil o sumu 460,31 EUR tým, že znížil jeho určením do inej, resp. nižšej kvalitatívnej triedy a znížil jeho jednotkovú cenu kvalitu dreva oproti skutočnej kvalite a cene; - dňa 13.03.2014 faktúru č. 7008014 pre odberateľa spol. VIARD s.r.o., Udavské č. 117, okr. Humenné, IČO: 36469572, predmetom ktorej bol predaj drevnej hmoty - buk, javor v kvalitatívnej triede III.C v objeme 19,16 m³ a v cene 1.109,40 EUR bez DPH, čím cenu dreva v tejto faktúre bezdôvodne znížil o sumu 262,53 EUR tým, že znížil kvalitu dreva jeho určením do inej, resp. nižšej kvalitatívnej triedy a znížil jeho jednotkovú cenu oproti skutočnej kvalite a cene; - dňa 17.03.2014 faktúru č. 7008714 pre odberateľa V. U., Š. Č.. XXX, P. A., IČO: 34346929, predmetom ktorej bol predaj drevnej hmoty - jedľa v kvalitatívnej triede III.C a Y. v objeme 26,57 m³ a v cene 1078,27 EUR bez DPH, čím cenu dreva v tejto faktúre bezdôvodne znížil o sumu 166,38 EUR

tým, že zmenil objemy dreva v kvalitatívnych triedach a znížil jeho jednotkovú cenu oproti skutočnej kvalite a cene; - dňa 13.06.2014 faktúru č. 7015114 pre odberateľa Ranč Pohoda o.z., Ul. Kúty č. 6/A, Prešov, IČO: 42340098, predmetom ktorej bol predaj drevnej hmoty - dub v kvalitatívnej triede V. do 50 cm v objeme 32,06 m³ a v cene 791,67 EUR bez DPH, čím cenu dreva v tejto faktúre bezdôvodne znížil o sumu 1.608,23 EUR tým, že znížil jeho jednotkovú cenu oproti skutočnej kvalite a cene; - dňa 30.06.2014 faktúru č. 7018414 pre odberateľa V. U., Široké č. 617, okr. Prešov, IČO: 34346929, predmetom ktorej bol predaj drevnej hmoty - jedľa v kvalitatívnej triede V. Výber v objeme 16,13 m³ a v cene 451,42 EUR bez DPH, čím cenu dreva v tejto faktúre bezdôvodne znížil o sumu 584,68 EUR tým, že znížil kvalitu dreva jeho určením do inej resp. nižšej kvalitatívnej triedy a použil jednotkovú cenu, ktorá v tom čase nezodpovedala platnému cenníku čím takto spôsobil spol. Technické služby mesta Prešov a.s., Ul. Bajkalská č. 33, Prešov, IČO: 31718914 svojvoľným a bezdôvodným zatriedením vyťaženej drevnej hmoty do nižších kvalitatívnych tried a použitím nesprávnych jednotkových cien drevnej hmoty spolu škodu vo výške 3.425,52 EUR, čím porušil platný cenník surového dreva schválený predstavenstvom spoločnosti a tým aj pracovné povinnosti vyplývajúce z pracovnej zmluvy a pracovnej náplne a z článku III. bodu 3 zmluvy o nájme medzi mestom Prešov a Technickými službami mesta Prešov, a. s..

Za to mu okresný súd uložil podľa § 237 ods. 2 Trestného zákona /ďalej len Tr. zák./ v spojení s § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák. a neexistencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zák. a § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. peňažný trest vo výške 500,- (päťsto) eur. Podľa § 56 ods. 3 Tr. zák. povinnosť zaplatiť uložený peňažný trest v desiatich po sebe idúcich mesačných splátkach po 50,- eur. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku /ďalej len Tr. por./ poškodeného Technické služby Mesta Prešov, a. s., ul. Bajkalská 33, Prešov, IČO: 31 71 89 14 s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote obžalovaný odvolanie, ktoré prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil tým, že vytýkal súdu prvého stupňa, že, nesprávne vyhodnotil skutočnosti vyplývajúce z jednotlivých dôkazov a dospel k nesprávnym skutkovým záverom pri hodnotení dôkazov tak jednotlivo, ako aj v ich vzájomnom súhrne, považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za nezákonné, nekorešpondujúce so zisteným skutkovým stavom, čoho následkom bolo nesprávne právne posúdenie veci vo vzťahu k uznanej vine a k uloženému trestu. Pokračoval tak vlastným hodnotením dôkazov a mal za to, že z vykonaného dokazovania bolo nepochybne preukázané, že jeho obhajoba nebola nijako obžalobou vecne vyvrátená a vytýkal okresnému súdu, že prevzal argumentáciu obžaloby, pričom na základe všetkých jednotlivých skutočností, ktoré vyplývajú zo súdom prvého stupňa vykonaných dôkazov, pri ich správnom a zákonom hodnotení, súd prvého stupňa nemohol dospieť k inému skutkovému a právnomu záveru, ako k tomu, že by vyslovil, že nebolo obžalobou preukázané, že sa mal stať skutok, presne sedem skutkov, pre ktoré bol obžalovaný trestne stíhaný a neprávoplatným rozsudkom súdu prvého stupňa uznaný vinným. S poukazom na jednotlivé časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádzal, že v skutočnosti ani v jednom zo súdom označených siedmych prípadov bezdôvodne neznížil kvalitu dreva jeho preradením do nižšej kvalitatívnej triedy, aká bola skutočná cena dreva podľa cenníka. Poukazoval na to, že v poradí druhom prípade, podľa napadnutého rozsudku, pri faktúre č. 7003214 pre odberateľa A. Y., A., by hypoteticky, podľa jeho názoru, právne svedčala iná skutková podstata iného trestného činu podľa Trestného zákona, keďže ide o neho, kto bol nakoniec konečným odberateľom dreva, že by mohlo ísť o súbeh so spreneverou, ktorý je ale z dôvodu subsidiarity vylúčený a dodal, že drevo, ktoré bolo možné vzhľadom na jeho stav a kvalitu využiť len ako palivové a ktorého druhú časť zákazník odmietol prevziať, tak ho prevzal on. K v poradí piatemu prípadu, kde malo nastať to, že dňa 17.03.2014 faktúru č. 7008714 pre odberateľa V. U. mal cenu dreva v tejto faktúre bezdôvodne znížiť o sumu 166,38 eur tým, že zmenil objemy dreva v kvalifikovaných triedach a znížil jeho jednotkovú cenu oproti skutočnej kvalite a cene súd prvého stupňa, podľa neho zjavne ani tieto nesprávnosti obžaloby nevzal pri rozhodovaní na zreteľ, keď len bez ďalšieho mechanicky prevzal nesprávne a na hlavnom pojednávaní nepreukázané tvrdenia obžaloby, pričom žiadna časť súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania nesvedčí o jeho konaní spočívajúcom v prípadnej zmene objemu dreva. Omyl súdu prvého stupňa pri hodnotení vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, podľa obžalovaného, vyplynul aj zo skutočnosti, že v prípravnom konaní nebola zabezpečená účtovná dokumentácia spoločnosti v originálnom a oficiálnom vyhotovení, nakoľko poškodený touto originálnou dokumentáciou, z neznámych dôvodov, nedisponoval. Vytýkal okresnému súdu, že prijal obžalobu napriek skutočnosti, že v spise ani ku dňu vyhlásenia rozsudku

neboli zabezpečené originálne dokumenty - doklady o pôvode dreva, na základe ktorých malo byť na hlavnom pojednávaní, podľa okresného súdu, preukázané, že obžalovaný spáchal predmetný skutok ako trestný čin. Takto vytýkal, že rozsudok súdu prvého stupňa bol vyhlásený na základe ničím a nikým neverifikovaných kópií dokladov o pôvode dreva, ktoré nemôžu byť objektívne spôsobilé preukázať porušenie zákona, ktoré mu je kladené za vinu, keďže tieto doklady o pôvode dreva nikdy neboli podkladom pre vyúčtovanie kúpnej ceny, pretože podkladom pre vyúčtovanie boli len originálne prvopisy dokladu o pôvode dreva. Podľa názoru obžalovaného, kópie bez ďalšieho, navyše také, ktoré ani nereflektujú realitu, ani nemôžu byť v trestnom konaní realizovanom podľa zákona a rešpektujúc právo obžalovaného na spravodlivý proces, považované súdom za zákonný dôkaz a kópie nachádzajúce sa v súdnom spise pri správnom hodnotení vykonaného dôkazu, nemôžu byť považované za objektívne spôsobilé preukázať porušenie zákona, ktoré mu bolo kladené za vinu. Vytýkal pritom okresnému súdu, že nespomenul absenciu originálnych dokladov o pôvode dreva a celkovo rozsudok súdu prvého stupňa je preto i v tejto časti veci nepresvedčivý a nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, čím došlo k porušeniu práv obžalovaného na spravodlivý proces. Poukazoval na výpoveď svedka L. O. U., ktorý na výsluchu predložil doklad o pôvode dreva nekorešpondujúci s tým, ktorý sa nachádza v súdnom spise. Obžaloba bola tak, podľa obžalovaného, založená na iných dokladoch o pôvode dreva, ako on podpísal a ktoré použil pri vyúčtovaní kúpnej ceny, pričom znalecký posudok vychádzal z iných dokladov o pôvode dreva, ako boli tie, ktoré slúžili na spracovanie vyúčtovania kúpnej ceny. Obžalovaný popísal mechanizmus spracovania vyúčtovania kúpnej ceny tak, že prvotným dokladom bol doklad o pôvode dreva ručne písaný v listinnej podobe samoprepisovacie, vyhotovený v troch exemplároch. Originál bol stále doručený na účtáreň zamestnávateľa Technické služby mesta Prešov a. s., prvá kópia na samoprepisovacom liste ostávala pre prevádzku Mestských lesov Prešov a tretia kópia sa dávala odberateľovi na prepravu, pričom za vyhotovenie bol vždy zodpovedný lesník za prítomnosti obžalovaného a ak obžalovaný nemohol byť prítomný, boli poverení dvaja lesníci kvôli objektivite. Obžalovaný zároveň pripustil, že tieto doklady o pôvode dreva z objektívnych príčin mohli byť ním v niektorých prípadoch pozmenené, ale len čo sa týka sortimentu dreva, pričom žiaden rozdiel, ani finančný, ani v rámci sortimentov medzi faktúrou a dokladom o pôvode dreva, nemohol byť. Lesníci následne museli pracovať s týmito originálnymi dokladmi a faktúrami, ktoré mali počas celého mesiaca až do uzávierky a odovzdania na účtáreň k dispozícii ako pracovné, z nich robili uzávierku za úsek, z nich museli robiť prehľad o dodávkach za mesiac podľa odberateľov a v týchto mesačných uzávierkach sa všetky zmeny museli, aj tie reklamačné, objaviť. Mali pritom všetky informácie o reklamáciách a o zmenách, tieto zahrnuli ako zodpovední pracovníci aj hmotne do uzávierok za úseky, tieto predkladali vedúcemu Mestských lesov Prešov, ktorý spracoval uzávierku za prevádzku Mestských lesov tiež ako zodpovedný pracovník, tieto doklady podpísal a odniesol na účtáreň. Podľa obžalovaného bola tak vylúčená situácia, aby lesník a vedúci prevádzky nevedel o akejkolvek reklamácii a o akejkolvek zmene na doklade o pôvode, bol o všetkom informovaný, údaje prevzal, podpísal a niesol tieto dokumenty na účtáreň. Ak potom lesníci niečo zistili alebo s niečím nesúhlasili, mohli veci konzultovať s obžalovaným, výkonným riaditeľom, predsedom predstavenstva alebo predsedom dozornej rady z akcionárov, no to sa podľa obžalovaného nikdy nestalo. Originály dokladov o pôvode dreva sa nenachádzali v trestnom spise a tie doklady, čo sa v spise nachádzali, podľa obžalovaného až záhadným spôsobom nekorešpondovali s tými, ktoré majú k dispozícii dotknutí kupujúci. Rozdiel medzi položkami vo faktúre a položkami na doklade o pôvode dreva si obžalovaný vysvetľoval len absenciou originálov a doložením štvrtých kópií od lesníkov. V podstate na základe s toho, ako prezentoval svoj názor na objektivitu dokladov o pôvode dreva, obžalovaný hodnotil aj vo veci podaný znalecký posudok ako posudok, ktorý nemohol poskytnúť hodnoverné údaje. Obžalovaný tak trval na tom, že tie verzie kópií dokladov o pôvode dreva, na základe ktorých je vedené toto trestné konanie už sedem rokov a na základe ktorých bol súdom prvého stupňa uznaný vinným, nie sú tými, podľa ktorých vypracoval vyúčtovanie kúpnej ceny a ktoré na potvrdenie a preukázanie majú stále k dispozícii jednotliví kupujúci v povinne vyhotovovanej samoprepisovacej verzii. Pritom dodal, že to, ako potom spomenuté verzie kópií dokladov o pôvode dreva, na základe ktorých súd prvého stupňa rozhodol, vznikli a kto ich vyhotovil, jemu nie je známe, no očakával, že tomuto zisteniu ako svojej povinnosti bude súd venovať svoju pozornosť. Za úplne nesprávny a vecne ničím nepodložený bol, podľa odvolateľa, aj záver súdu prvého stupňa, že všetko bolo objektivizované aj znaleckým posudkom, pričom absentovali vecné úvahy a tak v tejto časti bol, podľa jeho názoru, napadnutý rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a že došlo tým k zásahu do jeho zákonom garantovaných práv na obhajobu. Znalkyňa, podľa obžalovaného, nemala od vyšetrovateľa predložené všetky potrebné podklady na to, aby mohla vyhodnotiť predaj drevnej hmoty v uvedených prípadoch, inak by, podľa obžalovaného, musela konštatovať, že predaj dreva bol v absolútnom poriadku a v súlade s jeho kompetenciami. Obžalovaný poukazoval aj na to, že podľa jeho názoru, znalecký

posudok bol súdnou znalkyňou vypracovaný v úplne inej trestnej veci pre iný skutok a iný trestný čin a nie v jeho trestnej veci, keďže bol vypracovaný vo veci prečinu podvodu, za čo mu nikdy nebolo vznesené obvinenie a podvodné konanie sa malo podľa výpovede súdnej znalkyne na hlavnom pojednávaní týkať samostatnej prevádzky akciovej spoločnosti - Ekopark. Súdna znalkyňa pritom nebola riadne a úplne informovaná vyšetrovateľom PZ, ako zadávateľom posudku, o absencii originálov dokladov o pôvode dreva ako nevyhnutného základného listinného dôkazu a nebola informovaná o existencii dokladov o pôvode dreva v „kópiách“, ktoré sa však nezhodovali s tými samoprepisovacími opismi dokladov o pôvode dreva, ktoré boli riadne vydané a ktoré sú, podľa obžalovaného, v oficiálnych účtovných dokladoch a v permanentnej držbe kupujúcich, ktorí boli vypočutí v procesnom postavení svedkov. Odvolateľ vytýkal okresnému súdu, že uvedené nehodnotil, pričom on vždy poctivo a správne spracoval vyúčtovanie kúpnych cien, vrátane aj v rozsudku označených prípadoch a že to robil podľa najlepšieho vedomia a svedomia a na základe správneho odborného a zákonného zatriedenia kvality dreva. Hodnotenie podaného znaleckého posudku potom obžalovaný zhrnul tak, že podľa jeho názoru výpočty súdnej znalkyne uvedené v znaleckom posudku a vysvetľované súdu prvého stupňa na hlavnom pojednávaní sú nesprávne práve a len z dôvodu, že súdna znalkyňa nemala v čase vypracovania znaleckého posudku a v čase jej výpovede na hlavnom pojednávaní originály dokladov o pôvode dreva. Poukazoval na to, že na verziách kópií dokladov o pôvode dreva v súdnom spise sú namiesto určenia kvalitatívnej triedy dreva uvedené len nejaké bodky, či dokonca pri výrezovom a kalamitnom dreve, či napríklad pri čerešni je uvedená na kópii trieda B a podobne. Obžalovaný dodal, že podľa jeho názoru sa okresný súd mal vysporiadať aj s tvrdením znalkyne, že v rámci obchodných zmlúv nie sú normy povinné, či môže nastať situácia, keď v podstate sa dohodnú určité výnimky oproti normám. Okrem toho poukazoval aj na to, že pokiaľ znalkyňa v znaleckom posudku konštatovala, že dochádzalo k zníženiu ceny fakturovaného dreva z dvoch príčin, a to fakturáciou sortimentu IIC za cenu 40,- eur bez DPH a reklamáciou od odberateľov, tak štruktúru Cenníka obžalovaný prevzal od svojho predchodcu L.. A. a počas každého nasledujúceho roka postupne odstraňoval deformáciu, ktorú spôsobil L.. A. jednorazovým znížením všetkých položiek. Dodal, že pri maximalizácii tržieb sa snažil z vlákninového dreva kategórie V. vytvoriť kategórie výber z vlákni aj u listnatých drevín a pomenoval ju podobne, ako bolo zmluvne dohodnuté s veľkoodberateľom Mondi Ružomberok, jednalo sa stále o drevnú hmotu na výrobu buničiny (zoštiepkovanie), prípadne výrobu tepla. Pritom v obchodnej spoločnosti Technické služby mesta Prešov a. s. s vytvorením kategórie IIC2 dosiahli lepšie spešáženie aj u ostatných odberateľov a keď táto položka bola vytvorená aj v registračnej pokladnici, neskôr po skúšobnej dobe bola odsúhlasená aj predstavenstvom a dostala sa aj do cenníka pre rok 2015, aby sa táto zmena zlegalizovala pre odberateľov aj zavedením do cenníkovej položky a následne len došlo k rozšíreniu registra položiek cez správcu počítačovej siete a programov vo fakturácii. V prípade, ktorý sa týka nižšej ceny vo fakturačnej položke, ako je cenníková, obžalovaný tvrdil, že kategória IIC2 nie je totožná s kategóriou sortimentu IIC, ale ide o nižšiu kvalitatívnu triedu, ktorá bola vytriedená z vlákni, aby teda došlo k navýšeniu jej ceny v porovnaní s vlákninou, čo podľa neho dokazoval aj doklad o pôvode dreva, kde je uvedená kategória IIC2, t. j. skráteno C2 a nie IIC a toto označenie sa vyskytuje len na faktúre, keď pri tvorení faktúry v programe je pri každej položke, v ktorej išlo o sortiment IIC2, uvedená táto informácia v poznámke v zhode s dodacím listom. Tým bola podľa obžalovaného daná nesprávnosť pri úvahách súdu o cene sortimentov IIC a IIC2 a rozdielov v cenách na uvedených faktúrach. Keď v roku 2014 padla v dôsledku vetrovej smršte vetrová kalamita, ktorá postihla Mestské lesy Prešov celoplošne, v odhadnutej výške asi 2100 m³ a v tomto roku spracovali až 3250 m³ kalamitnej hmoty, tak aj preto bolo v niektorých prípadoch dôvodne preradenie do nižších tried, vzhľadom na mechanické poškodenie a zaparenie boli konštatované dôvody na úpravu kvalitatívnych tried. Ďalej sa obžalovaný ohradil voči záveru súdu prvého stupňa vo vzťahu k trestnoprávnemu hodnoteniu, že obrana obžalovaného ohľadne deklarovanej reklamácii v spojitosti so zaradovaním do iných tried bola vyvrátená, keď v zmysle článku 6 oboznámených kúpnych zmlúv zmluva bolo možné reklamovať len pri preberaní tovaru. Podľa jeho názoru ale Obchodný zákonník záväzne upravuje dvojstranný záväzkovo právny vzťah kupujúceho a predávajúceho v ustanovení § 409 a nasledujúcich Obchodného zákonníka - typ Kúpna zmluva a v danej časti zmluvy (akosť a súvisiace ustanovenie § 420 a nasledujúce v spojení s ustanovením § 422 Obchodného zákonníka a ustanovením § 436 a podobne tak množstvo a súvisiace ustanovenie § 420 Obchodného zákonníka a nasledujúce v spojení s ustanovením § 422 Obchodného zákonníka a ustanovením § 436), ide vo vzťahu k právam a povinnostiam účastníkov zmluvného vzťahu o tzv. kogentné ustanovenia zákona, ktoré nemožno písomnou kúpnu zmluvou opomenúť, či dokonca vylúčiť ich použitie. Odkazoval na to, že sa stávalo, že si kupujúci, či jeho zástupca deň, či dva pred nakládkou drevnú hmotu skontroloval na mieste samom, či vopred zrealizoval jej výber, no v lese došlo k naloženiu iného dreva na vozidlo prepravcu a stalo sa, že kupujúci až pri vykládke dreva vo svojich skladových

priestoroch osobnou obhliadkou zistil, že drevná hmota trpí tzv. hnilobou, čo pri v lese uloženom dreve nebolo možné zrakom zistiť, či že bol v lese mechanicky na vozidlo prepravcu omylom naložený iný druh dreva, ako ním bol objednaný. Podľa názoru obžalovaného, okresný súd nevenoval ohľadne reklamácií a procesu pred vystavením vyúčtovania kúpnej ceny dostatočnú pozornosť výpovediam svedkov V. U., O. U., Č. L., M. A. V. V. U.. Poukazoval aj na to, že v obchodnom prípade odberateľa a kupujúceho Ranč pohoda o. z., kde bol predsedom občianskeho združenia svedok F. A., o výške kúpnej ceny obžalovaný vôbec nerozhodoval ako zamestnanec, ale o výške kúpnej ceny a o kúpnej zmluve ako takej a jej podmienkach, vrátane množstva a ceny, v danej veci rokovalo a takmer tri mesiace od objednávky kupujúceho rozhodovalo predstavenstvo akciovej spoločnosti Technické služby mesta Prešov. V tomto smere odkazoval na zápisnicu o výsluchu svedka predsedu O. A. G. zo dňa 29.06.2017 a zápisnicu o hlavnom pojednávaní zo dňa 09.12.2020 a najmä zápisnicu o výsluchu jemu organizačne priamo nadriadeného výkonného riaditeľa zamestnávateľa - svedka L. M. S. zo dňa 03.08.2017 a zápisnicu o hlavnom pojednávaní zo dňa 02.12.2019, kde uvádzal, že ohľadom Ranča Pohoda určite súhlas dával stopercentne a on osobne to riešil s predsedom predstavenstva, či aj priamo zo zápisníc o konaniach predstavenstva akciovej spoločnosti a z uznesení predstavenstva. Skutočnosti ohľadne reklamácie vyplynuli z výpovede svedka F. A., ktorý drevo keďže podľa neho nebolo v požadovanej kvalite, odmietol ho prevziať a následne mu obžalovaný zatelefonoval a spýtal sa ho, či nekúpi uvedené drevo, ale v objeme iba 32 m³ za 950,- eur, s čím on súhlasil. Z uvedeného takto, podľa obžalovaného, vyplýva, že išlo o drevo, ako bolo pôvodne ponúkané, ale iba v menšom rozsahu. Svedok L. S. si spomínal iba na spoločnosť Ranč Pohoda o. z., kde sa podľa neho jednalo o pomiešanie dreva buk a dub a že ak cena bola nižšia, ako cena stanovená cenníkom, tak o tomto mohlo rozhodnúť len predstavenstvo, čím išlo podľa obžalovaného o to, že tento konkrétny obchodný prípad bol plne v zodpovednosti predstavenstva akciovej spoločnosti. Obžalovaný poukazoval na doterajšiu výpoveď svedka L. M. F., že reklamácie potvrdili členovia predstavenstva a výkonný riaditeľ, či ekonóm a odberatelia (sedem prípadov reklamácií z celkovo asi osemsto obchodných prípadov), či i iný lesník, a preto bol podľa názoru odvolateľa nesprávny záver súdu, že obrana obžalovaného ohľadne dôvodu zmeny triedy vo vzťahu k reklamácií je tiež vyvrátená tvrdenou nevedomosťou, nepamätaním sa svedka L. F.. Vytýkal tiež okresnému súdu, že akceptoval ako usvedčujúcu výpoveď svedka L. W., že po určení druhu a kvality dreva počas odovzdávania dreva už nikto nebol oprávnený meniť cenníkové položky a pravidla spoločnosti neumožňovali znížiť kvalitu z vyššej do nižšej, kde proces sa spoliehal na to, že zatriedenie dreva sa uskutoční pri odovzdaní a nemá vedomosť, aby na akúkoľvek úpravu ceny bol splnomocnený výkonný riaditeľ. Tým ale podľa názoru odvolateľa, bola popretá platná právna úprava v Obchodnom zákonníku, existencia práv a povinností kupujúceho a predávajúceho ako účastníkov zmluvy. Práve tento svedok v pozícii predsedu predstavenstva akciovej spoločnosti, podľa, v spise sa nachádzajúceho listinného dôkazu Výpisu z uznesenia predstavenstva spoločnosti Technické služby mesta Prešov, a. s. zo zasadnutia konaného dňa 23.04.2015, vedome a na základe svojho osobného poznania a funkčnej kompetencie bez výhrad schválil Účtovnú závierku spoločnosti za rok 2014 a schválil správnosť Účtovnej závierky za rok 2014 a preukázateľne svojim vlastnoručným podpisom pri správe cudzieho majetku potvrdil a takto to bez výhrad predložil tomu, kto ho poveril vykonávať dané oprávnenia - akcionárovi, čo je v zjavnom rozpore s jeho tvrdením „citovaným“ súdom prvého stupňa v rozsudku zo dňa 04.10.2021. Obžalovaný poukazoval aj na to, že všetky jeho rozhodnutia, ako obchodného riaditeľa prevádzky Mestských lesov Prešov, boli a museli byť odsúhlasené jednak jeho priamym nadriadeným, teda výkonným riaditeľom, a následne samotným predstavenstvom, ktorého činnosť kontroluje dozorná rada a ktoré podlieha akcionárovi, pričom pri výkone jeho rozhodnutí mu nikdy nebolo riaditeľom alebo predstavenstvom spoločnosti vytknuté, že by svojou činnosťou porušil povinnosť jemu ustanovenú zmluvou opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, práve naopak, konal na ich pokyn. Počas jeho pôsobenia sa hospodárske výsledky rapídne zmenili k lepšiemu, čo podľa obžalovaného bolo dokumentované výročnou správou za rok 2014, v ktorej je uvedené, že predchádzajúce vedenie prevádzky vytvorilo za roky 2009, 2010, 2011 stratu vo výške 101.813,- eur, no počas jeho pôsobenia Mestské lesy Prešov vytvorili za roky 2012, 2013, 2014 zisk vo výške 243.221,- eur, pričom štatisticky boli počas jeho pôsobenia vo vedení výsledky hospodárenia lepšie o 345.043,- eur, ktorá suma už predstavuje takmer celoročné tržby za drevnú hmotu a tieto výsledky dosiahli prijatím strategického plánu prevádzky a tieto skutočnosti sú obsahom výročnej správy akciovej spoločnosti za rok 2014, ktorá prešla kontrolou audítora a odsúhlasením predstavenstva (uznesenie č. 21/2015 zo dňa 23.04.2015) a dozornej rady (uznesenie č. 5/2015 zo dňa 29.04.2015). Obžalovaný odkazoval aj na to, že žiadne porušenie povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy pri opatrovaní alebo spravovaní cudzieho majetku mu nebolo touto výročnou správou vytýkané, všetko odsúhlasilo predstavenstvo, keďže výročná správa bola prijatá bez jeho akýchkoľvek pripomienok, bola ním podpísaná a z príslušného uznesenia Mestského

zastupiteľstva Mesta Prešov vyplynulo, že poslanecký zbor zobral na vedomie správu o hospodárení mestskej akciovej spoločnosti, a to bez výhrad. (Uznesenie mestského zastupiteľstva č. 111/2015 zo dňa 29.06.2015). Z uvedeného potom obžalovaný vyvodil, že ak by konal nesprávne, či v rozpore so svojimi pracovnoprávnymi kompetenciami, či dokonca protiprávne, jeho konanie by bolo zjavne viditeľné z dotknutých procesov a systému kontroly už na prevádzke a zasiahlo by to aj prípadnú pracovnú a i hmotnoprávnu zodpovednosť týchto tretích osôb, ktoré by ako odborníci a znalí veci boli iste pragmaticky a správne reagovali na prípadne takto vzniknutý protiprávny, či protikompetenčný stav. Súd prvého stupňa tak, podľa obžalovaného, nesprávne posúdil predbežnú otázku týkajúcu sa jeho odborného konania, keďže jeho konanie preukázateľne zodpovedalo štandardu odbornej starostlivosti a bolo plne lojálne k záujmom akciovej spoločnosti, ako zmluvného správcu lesov a akcionára, ako vlastníka lesov. Poukazoval výpoveď predsedu predstavenstva svedka O.. G. a na to, že svedok L.. C. sa nevedel k reklamáciám vyjadriť, keďže v roku 2014 nebol zamestnancom a ani spolupracovníkom Technických služieb a stal sa ním v októbri 2015 a odvolateľ považoval za úplne prekvapivé, neočakávané, nezákonné, ak súd prvého stupňa takýmto spôsobom hodnotil vykonané dokazovanie a na základe takýchto spôsobov prijal svoje skutkové závery. Obžalovaný uvádzal, že keď odberateľ reklamoval dodanú drevnú hmotu čo do akosti alebo do množstva, on musel z titulu svojho pracovného zaradenia tieto reklamácie v obchodnoprávných vzťahoch riešiť, a to aj v prípade, že preukázateľne nebol prítomný pri predchádzajúcom výdaji dreva a jeho zatriedení, či pri meraní objemu drevnej hmoty, čo bolo kompetenciou lesníkov danou pracovnými zmluvami. Podľa názoru obžalovaného pritom bolo dokázané, že pri reklamáciách kvality drevnej hmoty išlo o objektívnu skutočnosť, keďže lesníci L.. G., L.. F. a vedúci prevádzky L.. A. pri vyhotovovaní mesačnej uzávierky, za ktorú podľa organizačnej štruktúry a pracovnoprávných zmlúv a dohôd o hmotnej zodpovednosti zodpovedali len oni a nie obžalovaný, prevzali všetky položky z dodacieho listu a faktúry, a teda aj tie, ktoré boli opravené, a teda uznali dôvodnosť a opodstatnenosť opráv keď ich zapracovali do mesačného výkazu skladu surového dreva podľa obvodov a správy, do výkazu zásob a pohybu dreva za príslušný mesiac, a do prehľadu o dodávkach drevnej hmoty podľa odberateľa, dreveniny a sortimentu. Tým, že títo pracovníci vedno výkazy vyhotovili, podpísali a predložili na ekonomické oddelenie a do účtárne, potvrdili a prehlásili zhodu so všetkými uvedenými skutočnosťami a obsahom mesačných dodávok aj prípadných zmien, ktoré v niektorých oprávnených prípadoch nastali a ak by došlo ku skutočnej škode zamestnávateľa, bol by iste ako hmotne zodpovedné osoby pri spoločnej hmotnej zodpovednosti žaloval všetkých pracovníkov prevádzky a bez ohľadu na vôľu oznamovateľa by orgány činné v trestnom konaní stíhali všetkých dotknutých zamestnancov. Podľa obžalovaného to, že si svedok L.. T. na hlavnom pojednávaní nespomínal na rozširovanie registra položiek, podľa obžalovaného nesvedčí o vyvrátení obrany obžalovaného najmä za situácie, že tento svedok súdu uviedol, že je možné na overenie si veci záznamy a údaje „vytiahnuť v Softipe“, no najmä súdu prvého stupňa svedok potvrdil, že sa systém fakturovania v istom čase menil. Vytykal potom okresnému súdu, že v tejto súvislosti nechal pri rozhodovaní do úvahy aj svedecké výpovede L.. A. Z., vedúceho ekonomického oddelenia a F.. H. A., hlavnej účtovníčky, a tiež listinné dôkazy obsahujúce uznesenia predstavenstva akciovej spoločnosti Technické služby mesta Prešov za obdobie január až október 2014. Skutkový záver súdu prvého stupňa týkajúci sa položky C2, či IIC2, považoval obžalovaný za nesprávny, keďže zo Zápisov o rokovaníach predstavenstva obchodnej spoločnosti Technické služby mesta Prešov, a. s., podľa neho preukázateľne svedčil fakt, že položka IIC2, či C2 bola najskôr skúšobne zavedená a na základe Uznesenia č.118/2014 predstavenstvo schválilo s účinnosťou od 01.07.2014 rozšírenie cenníkových položiek Cenníka listnatých a ihličnatých sortimentov surového dreva platného od 01.01.2014 o cenovú položku kvalitatívnej triedy s označením C2 v cene 40,- eur/m³ bez DPH, vo všetkých hrúbkových stupňoch pre dreveniny buk, dub, javor, čerešňa, hrab, jaseň, brest, lipa, breza, topoľ, jedľa, smrek, smrekovec a borovica. Obžalovaný dodal, že kvalita IIC a z nej odvodená kvalita IIC2 bolo rozhodnutie na zvýšenie tržieb pre organizáciu a že ako obchodný riaditeľ všetky sortimenty aj ceny pravidelne navrhoval a ak bola potreba zmeny, v jeho prípade sa zmena udiala v prospech organizácie, pričom uznal, že jedinú vec, ktorú ako obchodný riaditeľ asi nedomyslel, bolo, keď súhlasil s vyjadrením účtárne, aby riešil IIC2 fakturačne cez sortiment 3C v programe fakturačnom s odlišením v poznámke sortiment kvality 3C2 a pri skúšobnej prevádzke týmto sortimentom netrval, aby správca siete nevytvoril v číselníku novú položku. Trval na tom, že sortiment IIC2 bol odsúhlasený predstavenstvom, existoval v elektronickej podobe, v registračnej pokladni už aj v roku 2013, tam pán L.. A. uviedol platné ceny za rok 2014, no o takej zmene cien súdna znalkyňa nebola oboznámená, so spôsobom fakturácie tejto položky formou poznámky vo faktúre, no elektronicke faktúry boli archivované. Obžalovaný uviedol, že počas celej doby pôsobenia v Mestských lesoch sa snažil pracovať poctivo, profesionálne, tak ako sa patrí na lesníka, ktorý vychovával 35 rokov žiakov. Podľa obžalovaného, z vykonaného dokazovania

výsluchom svedkov vyplynulo, že sa preukázala skutočnosť, že ľudským faktorom došlo k nesprávnemu zatriedeniu dreva, ktoré je navyše živou hmotou, podliehajúcou vplyvom počasia, biologickým vplyvom a chorobám, vrátane po vyťažení a uskladnení v sklade v lese, po vecnom preverení a opodstatnenú reklamáciu sa on rozhodol uznať výlučne po predchádzajúcej dohode s predstavenstvom spoločnosti vo výnimočných prípadoch aj znížením niektorých výrezov do nižšej kvality, čo si ale vyžiadalo opravu sortimentu a poníženie ceny. Obhajoval sa pritom tým, že tak konal v súlade so svojou pracovnou zmluvou a pracovnou náplňou a svojim organizačným oprávnením, teda na základe jemu daných kompetencií zamestnávateľom a s jeho zvoľením a podľa ustanovení §§ 422, 425, 428, 429 Obchodného zákonníka. Podľa názoru obžalovaného kvalitatívne požiadavky STN sú len orientačné a pre prax slúžia ako tzv. nápoveda, pretože drevná hmota je tzv. živým tovarom, ktorý podlieha vplyvu počasia a istým biologickým procesom (hniloba, zaparenie, choroby a pod.) a jednotlivé kvalitatívne a kvantitatívne podmienky sú predmetom bežného vzájomného obchodného styku a vzájomnej dohody s kupujúcim ako v každom obchodnoprávnom vzťahu. Obžalovaný trval na tom, že konal v súlade so svojou kompetenciou vyplývajúcou z pracovnej zmluvy a ani v jednom z označených prípadov v obžalobe neznižil kvalitu dreva, ale vždy odborne a poctivo zaradil drevo do tej kvalitatívnej triedy do akej podľa svojej kvality v čase predaja patrilo a vyúčtoval odberateľom skutočnú cenu dreva v súlade s platným cenníkom. Neporušil svoje zmluvné povinnosti a neohrozil majetok, či výnosy môjho zamestnávateľa a s majetkom Mesta Prešov, ktorý spravovala akciová spoločnosť Technické služby mesta Prešov, nakladal výlučne v zmysle jemu ako zamestnancovi ustanovených povinností a v cenách stanovených predstavenstvom akciovej spoločnosti v cenníkoch. Ohradil sa voči správnosti záveru okresného súdu o dôsledku spočívajúcom v nedosiahnutí či znížení zisku. Vo všetkých prípadoch konal s maximálnou odbornou starostlivosťou, na základe znalostí a skúseností a zodpovedne, v rozsahu svojich oprávnení vyplývajúcich mu z pracovnej zmluvy a rozhodnutí predstavenstva spoločnosti. Ešte dodal, že len za rok 2014 bolo vystavených cca 800 dokladov pri nakládkach drevnej hmoty, t. j. predaj, na základe ktorého bolo následne vystavených 305 dodávateľských faktúr, no okresný súd riešil sedem z nich, pričom odberatelia spomenutí v uznesení odoberali drevnú hmotu viackrát v priebehu roka 2014 a poukazoval na že firma V. U. mala 40 vystavených faktúr, MDJ Košice mala 32 vystavených faktúr, L. M. A. stolárstvo mal 14 faktúr a VIARD s. r. o. Udavské mala 14 faktúr. To podľa odvolateľa taktiež preukazuje už vyššie označenú nesprávnosť v hodnotení dokazovania súdom prvého stupňa a podľa jeho názoru nedáva ani logický, ani ekonomický, či vôbec nejaký vecný zmysel na úmyselné protiprávne konanie. Podľa názoru odvolateľa sa tak jedná len o malé a vo vzťahu k celku nepodstatné, individuálne výnimočné obchodné prípady a o úplne rôznych odberateľov, pričom jeho konanie bolo odborne zrealizované pre objektívne skutočnosti a nešlo o bezdôvodné a protiprávne konanie. Podľa názoru obžalovaného bolo podstatnou povinnosťou súdu prvého stupňa nezameniteľne uviesť a označiť zmluvnú povinnosť, ktorú mal obžalovaný svojim konaním porušiť a v čom konkrétnom malo spočívať toto porušenie vo vzťahu k jeho pracovnej zmluve, pracovnej náplni, či organizačnej štruktúre alebo inej povinnosti vyplývajúcej z pracovnoprávneho vzťahu. Podľa obžalovaného nebolo preukázané ani jeho úmyselné zavinenie, ktoré musí zahŕňať i porušenie konkrétnej povinnosti opatrovať alebo spravovať cudzí majetok a poukázal na to, že podľa jeho názoru, z rozsudku súdu prvého stupňa nevyplývalo, že v čom konkrétne spočívalo toto konkrétne porušenie vo vzťahu k jeho pracovnej zmluve, pracovnej náplni, či organizačnej štruktúre alebo inej povinnosti vyplývajúcej mu z pracovnoprávneho vzťahu. Oproti tomu z organizačnej štruktúry obchodnej spoločnosti a súvisiacich právnych noriem, vrátane pracovnej zmluvy, podľa obžalovaného, bez akýchkoľvek pochyb vyplynulo, že všetky rozhodnutia obchodného riaditeľa prevádzky Mestských lesov Prešov boli a museli byť odsúhlasené vopred alebo následne jednak jeho priamym nadriadeným, teda výkonným riaditeľom a následne jemu nadriadeným predstavenstvom, ktorého činnosť podľa zákona kontroluje dozorná rada, pričom oba tieto orgány spoločnosti podliehali akcionárovi. Obžalovaný poukazoval aj na to, že podľa jeho názoru nebolo preukázané ani to, že by došlo k vzniku nejakej škody, lebo zamestnávateľ preukázateľne za drevnú hmotu, za predaj ktorej bol obžalovaný zodpovedný, vrátane za jej kategorizáciu a stanovenie ceny, obdržal tovaru zodpovedajúcu peňažnú protihodnotu. Súd prvého stupňa sa podľa odôvodnenia rozsudku nesprávne zamerlal len na nejaké peňažné rozdiely pri dojednanej kúpnej cene a pri hypotetickej inej cene predmetnej drevnej hmoty tvrdenej oznamovateľom, ale primeranú pozornosť nevenoval všetkým relevantným právnym podmienkam obchodnoprávnej zmluvy, ktoré obžalovaný popísal a súd neposudzoval kúpne zmluvy a proces uzatvárania obchodnoprávnych zmlúv, či proces po prevzatí tovaru ako celok. Súd prvého stupňa potom, podľa obžalovaného, dospel k nesprávnemu záveru o ujme na zisku a o škode vyčíslenej v peňažnej sume 3.425,52 eur, pričom podľa obžalovaného z vykonaného dokazovania súdu prvého stupňa bolo jednoznačne preukázané, že jeho konaním, či opomenutím pri spravovaní cudzieho majetku nedošlo k následku spočívajúcemu v peňažnej, či majetkovej škode zamestnávateľa ako správcu

mestských lesov a ani Mesta Prešov, ako vlastníka lesov. Obžalovaný pokračoval v hodnotení dôkazov zo svojho pohľadu aj tým, že keď zamestnávateľ zobral v pracovnoprávnom spore o náhradu škody vedenom Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 12Cpr 7/2017 svoju žalobu po prvom pojednávaní späť v celom rozsahu s odôvodnením, že zväžil všetky okolnosti prezentované súdom na úvodnom pojednávaní s poukazom na zásadu hospodárnosti a pracovnoprávny súd uznesením zo dňa 28.11.2018 konanie zastavil a zrušil pojednávanie vytyčené na deň 10.12.2018, mal obžalovaný za to, že zamestnávateľ ako „poškodený“ ani v civilnom konaní ním účelovo tvrdený nárok nevedel súdu nijako vecne a právne doložiť, keďže z pracovnoprávnych zmlúv a dohôd o hmotnej zodpovednosti nevyplývala obžalovaného kompetencia, a teda zodpovednosť za prípadnú škodu, ale jej prípadný vznik svedčil o hmotnoprávnej a pracovnoprávnej zodpovednosti lesníkov, pričom pracovnoprávny súd na rozdiel od trestného súdu správne vyžadoval od zamestnávateľa predloženie originálov dokladov o pôvode dreva, na základe ktorých došlo k stanoveniu a vyúčtovaniu kúpnej ceny a následnému vystaveniu jednotlivých faktúr. Pracovnoprávny súd v tomto pracovnoprávnom spore pritom porušenie pracovnoprávnych povinností vyplývajúcich z pracovnej zmluvy a z konania obžalovaného nevhliadol.

V podstate na základe uvedeného obžalovaný navrhol, aby odvolací súd, vychádzajúc z toho, že skutky, pre ktoré bol uznaný vinným, nie sú trestným činom zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a aby sám rozhodol tak, že ho spod podanej obžaloby oslobodí.

Na základe takto podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por., v zmysle ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a nezistiac také chyby, po vykonaní svojej prieskumnej povinnosti zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

K námietkam odvolateľa odvolací súd v prvom rade uvádza, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, pretože prvostupňové konanie a konanie o opravnom prostriedku proti nemu z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (primerane rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky napríklad II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008, IV. ÚS 350/2009, IV. ÚS 9/2013).

Okresný súd výrok o vine odôvodnil s podrobným odkazom na obsah vykonaných dôkazov, pričom s obhajobou obžalovaného, ktorý vinu poprel, brániac sa v podstate tým, že pri odobraní dreva nízkej kvality sa väčšinou nezúčastnil, že pri konkrétnych výdajoch dreva a v jednotlivých prípadoch malo ísť o reklamáciu, kde zápisom o reklamacii mala byť úprava prvotného dokladu, pričom malo dôjsť k zmene na kategóriu nižšiu (3C alebo 3C2, resp. vo vzťahu k odberateľovi Ranč Pohoda, mala byť znížená kvalita z 3C2 na kvalitu 5), že ohľadne spoločnosti MDJ uviedol, že reklamáciu vybavil aktuálne a išlo o 2 kusy duba s tvrdou hnilobou, ktorá bola núkaná v kategórii 3B, a to prepísal do kategórie 3C a k skutočnosti, že vo faktúre je všetko drevo v kvalite 3C a podľa kópie dodacieho listu má všetky položky kategórií 3C a 3C2 okrem tých, ktoré boli pôvodne v kategórii 3B uviedol, že 3C2 nebola cenníková položka, ale položka, ktorú pokusne vytvorili so súhlasom predstavenstva a keďže v číselníku kategória 3C2 nebola tak to dal do poznámky ak by bol originálny doklad o jeho oprave, a že tým žiadny cenový rozdiel neexistuje, že k faktúre 7003214 v podstate uviedol, že drevo zatriedil do kategórie 3C2 a tak to ponúkol odberateľovi a ten to odmietol prevziať, čo považoval za reklamáciu, aj keď nebolo čo reklamovať, on platil za 3C2 a aj skutočná kvalita dreva bola 3C2, že k reklamacii došlo pri nakladaní druhého auta a vtedy došlo k napísaniu jeho mena na druhom doklade a prvý sa prepísal, kde to urobil L.. F. a pokiaľ v dodacom liste je všetko kategória C2, ide vlastne o 3C2 a pokiaľ je vo faktúre kategória 5 výber a zbytok 3C2, tak uviedol, že sa pomýlil, že pri faktúre 7004214 išlo o faktúru pre L.. M. A. Stolárstvo, ktorý bral akékoľvek dreviny v kategórii 3C2, maximálne 3C, ale z nepochopiteľných dôvodov sa mu dokladu o pôvode dreva spísali aj iné kategórie, ako 3C a 3C2, ale on pri odbere, keď drevo bolo ohodnotené ako B nebol, reklamáciu uznal a čerešňa bola v kategórii 3C2 a 3C, preto upravil doklad o pôvode tam kde bolo B a že pri faktúre 7008014 firme Viard Udavské zásoby predával tak, ako bolo v zmluve za kategóriu 3C a 3C2, on znova nebol pri nakládke, kde následne U. ho vyzval ohľadne dokladu o pôvode dreva, kde nie sú uvedené sortimenty, ale bodky a tak po informovaní L.. S. reklamáciu vybavil, kde v tejto veci drevo videl deň predtým a prekvalifikoval kategóriu A, B do 3C s tvrdením, že vyšetrovateľ predložil iný doklad, že pri faktúre 7008714 V. U. uznal reklamáciu, lebo

sa mu celoročne predávalo len kalamitné drevo, a tak tu zmenil v doklade o pôvode dreva, kde je všetko kategória C, C2 a faktúra znie na 3C a jedľa, kde to isté uviedol aj k faktúre 7018414, že pri faktúre 7015114 pre odberateľa Ranč Pohoda, kvalita menená nebola, bola vydaná ako je uvedená 3C2, reklamácia bola prenesená na L.. S. a na jeho pokyn znížil kvalitu z 3C2 na kvalitu 5 a znížil cenu v kvalite 5 na cenu, ktorú mu stanovili na podniku tak, že túto obhajobu považoval za vyvrátenú. Okresný súd tu poukazoval na skutočnosť, že v zmysle článku 6 oboznámených kúpnych zmlúv bolo možné reklamovať len pri preberaní tovaru. Poukazoval aj na to, že z výpovedí svedkov V. U., O. U., Č. L.. M. A., podľa jeho názoru nevyplývalo, že by reklamovali dodané drevo, pričom pokiaľ z výpovede svedka F. A. vyplývalo reklamovanie dodávky dreva, lebo drevo podľa neho nebolo v požadovanej kvalite, a odmietol ho prevziať, tak po vzájomnej dohode nakoniec prevzal drevo len v menšom objeme, iba 32 m³ za 950,- eur a pokiaľ ide o deklarovанú reklamáciu firmy ViARD, odvolávajúc sa na pokyn L.. S., ten si spomínal iba na prípad spoločnosti Ranč Pohoda o.z., kde sa jednalo o pomiešanie dreva buk a dub, pričom výpoveď svedka, keď uviedol, že ak cena bola nižšia ako cena stanovená cenníkom, tak o tomto mohlo rozhodnúť len predstavenstvo, hodnotil v neprospech obžalovaného. Jeho obhajobu ohľadne dôvodu zmeny triedy vo vzťahu k reklamácií považoval za vyvrátenú aj výpoveďou ostatných vypočutých svedkov, pričom odkázal na výpoveď svedka L.. M. F., že tento nevedel o žiadnej reklamácií. Okrem toho za usvedčujúci dôkaz okresný súd považoval výpoveď svedka L.. W., že po určení druhu a kvality dreva počas odovzdávania dreva už nikto nebol oprávnený meniť cenníkové položky, keďže pravidlá spoločnosti neumožňovali znížiť kvalitu z vyššej do nižšej, kde proces sa spoliehal na to, že zatriedenie dreva sa uskutoční pri odovzdaní, pričom nepotvrdil, že by na akúkoľvek úpravu ceny bol splnomocnený výkonný riaditeľ. Tu okresný súd odkazoval na svoje zistenie, že takto uvádzaný spôsob zatriedovania vyplynul aj z výpovede ostatných vypočutých svedkov, ktorí sa tiež nevedeli k reklamáciám vyjadriť, a to L.. G., L.. C., O.. G.. Okresný súd okrem týchto osobných dôkazov odkazoval, ako na usvedčujúce, aj na listinné dôkazy, najmä na svoje zistenie, že údaje na dokladoch o pôvode neboli v zhode s údajmi na k nim prislúchajúcich faktúrach popísaných vo výroku rozhodnutia, čo považoval za objektivizované aj znaleckým posudkom vypracovaným W.. L.. S. A., Y., z ktorého vyplývalo, že v prípadoch, ktoré sú predmetom obžaloby, doklad o pôvode dreva nesedel s faktúrami, a že drevo uvádzané na faktúrach malo nižšiu kvalitu ako v doklade o pôvode dreva. S obhajobou obžalovaného spočívajúcou v reklamácií ako dôvodu zatriedovania dreva do nižšej akostnej triedy, ktorou mala byť 3C2, keď taká položka 3C2 nebola v systéme, no zavádzala sa pod položkou 3C, ktorá mala inú hodnotu, že táto poznámka sa dostávala do počítačovej verzie a tak to programátor vyriešil pre pokusné obdobie a kde zároveň malo mať vedomosť o takomto postupe, sa okresný súd vysporiadal tak, že odkazoval na výpoveď svedka L.. T., ktorý v rozhodnom čase pracoval ako informatik, a ktorý nepotvrdzoval, že rozširovali register položiek o položku 3C2. Túto výpoveď okresný súd dal do súvislosti s tým, že podľa údajov Cenníka listnatých a ihličnatých sortimentov surového dreva platného od 01.01.2014 trieda 3C2, resp. C2, z ktorých taká zmena nevyplývala a pokiaľ z výpovede svedka L.. S. V. V. O.. G. v podstate vyplynulo, že v roku 2014 bola spustená trieda nižšieho štandardu a následne sa dostala aj do cenníka, títo svedkovia nepotvrdzovali, že by bola taká položka schválená aj predstavenstvom v rozhodnom čase, pričom ceny drevnej hmoty v rokoch 2012-2015 určovalo Predstavenstvo spoločnosti Technické služby mesta Prešov, a.s.. Uvedené okresný súd vyhodnotil tak, že obžalovaný mal vedomosť, že táto kategóriou nie je v rozhodnom čase kategóriu upravenou a podchytenou v cenníku schválenom predstavenstvom, pričom jeho pracovnou náplňou bolo okrem iného zabezpečenie fakturácie za všetky vykonané práce v zmysle platných cenníkov. Výsledne dospel okresný súd k hodnotiacemu záveru, že za daných okolností spôsob počínania obžalovaného, že bez oprávnenia znížil kvalitu dreva preradením do nižšej kvalitatívnej triedy a tým nefakturoval skutočnú cenu dreva, bolo jeho konanie takej intenzity a charakteru, že došlo k naplneniu skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Podľa okresného súdu obžalovaný, ktorý zastával funkciu obchodného riaditeľa, medzi ktorého povinnosti vyplývajúce z pracovnej náplne patrilo aj zabezpečenie fakturácie za všetky vykonané práce v zmysle platných cenníkov, konal formou priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Tr. zák., lebo chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, kde v tomto prípade objektom je cudzí majetok, pričom okresný súd považoval za preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi konaním obžalovaného a následkom, keď teda v dôsledku konania obžalovaného ako osoby ktorá mála povinnosť opatrovať, resp. spravovať cudzí majetok, nenakladal s ním v zmysle ustanovených povinností, keď mal fakturovať za všetky vykonané práce v zmysle platných cenníkov, pričom v dôsledku jeho konania nedošlo k dosiahnutiu zisku, ktorý, ak by plnil svoje povinnosti tým, že kúpna cena by bola v súlade s cenou s chválenou predstavenstvom pre danú triedu a nie svojvoľne nižšou by dosiahnutý bol, čím zároveň vznikla škoda na cudzom majetku. Aj subjektívnu aj objektívnu stránku žalovaného trestného činu okresný súd považoval za naplnenú a uzavrel, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky znaky

skutkovej podstaty prečinu porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák.. Výrok o treste okresný súd odôvodnil tým, že prihliadol najmä na spôsob spáchania skutku a jeho následok zavinenie, pohnútku, osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, ako aj na pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností v súlade s citovaným § 38 ods. 2 Tr. zák.. Zistil jednu poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. j) Tr. zák. bez toho, aby zistil prítomnosť priťažujúcich okolností uvedených v § 37 Tr. zák. a odkazujúc na príslušnú trestnú sadzbu stručne uzavrel, že na uvedenie si následkov konania u obžalovaného a na dosiahnutie individuálnej a generálnej prevencie nie je potrebné pôsobiť samotným trestom odňatia slobody, ale že postačí peňažný trest vo výške 500,- eur, pričom ukladal náhradný trest odňatia slobody pre prípad úmyselného zmarenia peňažného trestu v trvaní 3 mesiacoch, kde takýto trest súd považoval za primeraný vzhľadom na povahu prečinu a jeho okolností. S odkazom na zásadu personalitu pri ukladaní trestu rozhodol aj o povinnosti splácať uložený trest v desiatich po sebe idúcich splátkach vo výške 50,- eur so stručným záverom, že takýto trest považoval za primeraný a za dostatočný na zabezpečenie účelu Trestného zákona. Pokiaľ ide o nárok na náhradu škody poškodeného, tento odôvodnil len stručným odkazom na to, že by bolo treba vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré by presiahlo rámec trestného konania.

V prvom rade treba poukázať na to, že pre absenciu odvolania prokurátora, ktorý, ako jediná oprávnená osoba, mal právo podať odvolanie proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku v neprospech obžalovaného a rovnakej absencii odvolania poškodeného, nemohlo pre túto zákonnú prekážku /§ 322 ods. 3, druhá veta, Tr. por./ dôjsť v odvolacom konaní k zmene napadnutého rozsudku v neprospech obžalovaného, ako jediného odvolateľa. To sa týka predovšetkým výroku o treste a náhrade škody, pri ktorých okresný súd extrémne stručne odôvodnil svoje rozhodnutie. Pokiaľ ide o výrok o vine, pri tomto okresný súd, plnohodnotne odkazujúc na zákonne získané zdroje svojich poznatkov a obsah týchto dôkazov, vysvetlil svoje úvahy, a to tak skutkové ako aj právne, na základe ktorých dospel k odôvodneným, zákonným a svojou podstatou k správnym záverom. Nakoľko k nim dospel jediným zákonom uznaným postupom podľa § 2 ods. 12 Tr. por. a jeho úvahy boli v súlade so zásadami právnej logiky, odvolací súd, ktorý pri takom zistení rešpektujúc nezávislosť súdu nižšieho stupňa, nakoniec ani nie je oprávnený nariaďovať súdu prvého stupňa, ako má dôkazy hodnotiť, dospel ako nezávislý a nestranný súd k v podstate obdobným hodnotiacim záverom. K zásadám hodnotenia dôkazov možno dodať, že súd nie je viazaný tým, ako vykonané dôkazy hodnotí tá ktorá strana trestného konania. S ohľadom na povahu odvolacích námietok považuje za potrebné uviesť nasledovné podstatné skutočnosti.

Obžalovaný A. Y. vo svojej výpovedi potvrdil, že pôvodne bol externým odborným lesným hospodárom v Mestských lesoch Prešov, poznal spôsob organizácie a predaja drevnej hmoty, ktorý stále kritizoval pred L.. A., ktorého vo funkcii nahradil a nadobudol plnú kompetenciu riadiť prevádzku mestských lesov z pohľadu tržieb, zatriedňovať drevo do kvalitatívnych tried a zabezpečovať predaj dreva, pričom predaj sa nikdy nezrealizoval bez priamo zodpovedného pracovníka za množstvo dreva na lesnom úseku a keď nemohol byť osobne prítomný pri predaji, poveril tým L.. A. a ak ten bol zaneprázdnený tak poveril druhého lesníka. Potvrdil sám, že pri predmetných konkrétnych prípadoch, keď aj nebol osobne prítomný pri preberaní dreva, bol zodpovedný za fakturáciu a po predložení dokladu o pôvode dreva jeho povinnosťou bolo vyhotoviť faktúru, pričom samoprepisovací doklad musel byť vyhotovený v troch exemplároch, kde prvý rukou písaný s modrými pečiatkami šiel do učtárne, druhý ostal na prevádzke Mestských lesov a tretí šiel odberateľovi.

Výlučné oprávnenie a povinnosť obžalovaného z titulu jeho pracovného zaradenia resp. funkcie, vystavovať faktúru po prevzatí dreva a jeho odpredaji a predkladať ju učtárni, potvrdili všetci svedkovia, ktorí sa k tomu vyjadrovali.

K pochybnosti, že kópie dokladov boli vytvárané výlučne samoprepisovaním pri vypĺňaní originálu dokladu, obžalovaný, hoci tvrdil, že medzi nimi zhoda nie je, ničím nezdôvodnil, ako by k takej nezhode mohlo dôjsť. Rovnako, ani žiaden zo svedkov neuviedol, ako by k takej zavádzajúcej úprave bolo možné technicky dôjsť a nikto neuviedol ani motív prípadného takého zastieracieho konania. Ani učtárne nepotvrdila, že by k nejakým manipuláciám s vytvorenými dokladmi dochádzalo. Nie je teda opodstatnené vychádzať z toho, že by kópie originálu obsahovo nezodpovedali originálu, z ktorého vznikali pri vypisovaní originálu v rovnakom čase a za rovnakých okolností a nie je dôvod pre opodstatnené pochybnosti o tom, že by niektorý z predložených dokladov o pôvode dreva či faktúr nemohol byť objektívnym zdrojom informácií pre následné znalecké skúmanie a pre výpoveď do konania

pribratej znalkyne. Pochybnosti navodzované obžalovaným v odôvodnení podaného odvolania sú tak len účelovým pokusom spochybniť relevantné listinné dôkazy a závery znaleckého dokazovania a zbaviť tak obžalovaného trestnej zodpovednosti s cieľom vyhnúť sa trestnému postihu za spáchaný trestný čin.

Samotný obžalovaný vlastné, autonómne, rozhodnutie k zmene kvalitatívnej triedy dreva oproti dokladu o pôvode dreva potvrdil najmä pri faktúre 7008714, keď uviedol, že V. U. sa celoročne predávalo len kalamitné drevo, pričom na sklade zhodnotil skutočný stav a doklad o pôvode a dospel k záveru, že takú zmenu reklamovaného dreva vykoná, teda zmenu oproti dokladu o pôvode dreva, kde všetko je kategória C, C2 no jeho faktúra znela na 3C a jedľa. K faktúre 7015114 uvádzal, že tam bola nižšia cena, ako cenníková položka, no vtedy na pokyn L.. S. znížil kvalitu z 3C2 na kvalitu 5 a znížil cenu v kvalite 5 na cenu, ktorú mu stanovili na podniku, pričom on drevo nemusel ísť pozerať, lebo ho stále videl na skladoch. K faktúre 7018414 len trval na tom, že platí, čo uviedol k faktúre 7008714, lebo išlo o kalamitné drevo a nízku kvalitu.

Obžalovaný sám pri tvorbe faktúry potvrdil, že drevo do kvalifikačných tried mohol zatriedovať on, ako zodpovedný za obchodnú činnosť a ním poverení podriadení pri konkrétnych výdajoch dreva. Pokiaľ ide o reklamáciu, tak zápisom o reklamacii bola, podľa jeho názoru, samotná úprava prvotného dokladu. K skutočnosti, že na prvej kópii záznam o zmene, resp. reklamacii nebol, obžalovaný uvádzal, že prvá aj druhá kópia je samoprepisovací papier, prvý je modrou písaný s modrými pečiatkami, druhá kópia je prepisovacia a keď urobil zmenu a vyfakturoval, vtedy urobil doklad a ak nebol prítomný, podpisoval na iné miesto a tak si to vie rozlíšiť.

Svedok L.. A. Z. síce pripustil, že reklamácie existovali, ale on s týmito vecami do styku neprichádzal, bola to záležitosť vedúceho Mestských lesov a obchodného riaditeľa, ktorý mal kompetenciu tieto reklamácie vybavovať, no pokiaľ sa jednalo o nejaké výnimočné operácie, ktoré neboli v súlade s vtedy platným cenníkom, tak takéto úkony mohol robiť po odsúhlasení s predstavenstvom Technických služieb. Nič to nemení na skutočnosti, pre ktoré obhajobu obžalovaného formou údajných reklamácií v predmetných prípadoch, odvolací súd neuznal ako dôvodnú.

Obžalovaný sám potvrdil, že oficiálny reklamačný poriadok k predaju dreva neexistoval. Absenciu reklamačného poriadku v sledovanom období potvrdili aj ďalší svedkovia bez toho, aby bol súdu predložený dôkaz o opaku.

Je teda zrejmé, že obžalovaný hodnoverne nevysvetlil neprítomnosť záznamu o nejakej reklamacii na doklade, o ktorom sám uvádzal, že by sa taký záznam mal nachádzať. To, spolu so skutočnosťou, že ku procesu vybavovania reklamácií založených na zmene zatriedenia predávaného dreva do inej kvalifikačnej a teda aj cenovej triedy v zmysle platného Cenníka oproti triede, ktorú lesníci odovzdávali drevo do kompetencie obžalovaného, treba predovšetkým povedať, že dokazovaním nebolo zistené, že by v sledovanom období existoval u poškodeného Reklamačný poriadok ako dokument schválený na úrovni schváleného Cenníka, ako dokument, ktorý by zveroval obžalovanému také výlučné kompetencie v rámci reklamačného konania.

Pri absencii reklamačného poriadku musel teda obžalovaný vedieť, aký proces prípadnej reklamácie poškodený, ako jeho zamestnávateľ, uznáva. Sám potvrdil vlastnou výpoveďou, že podľa článku 6 kúpnej zmluvy bolo možné reklamovať len pri preberaní tovaru, no ako sám uvádzal, rozhodol sa pre iný výklad. Odvolací súd sa musel zaoberať práve a len žalovanými siedmymi prípadmi, takže pokiaľ v iných prípadoch dochádzalo k reklamaciiam, boli tieto pre odvolací súd irelevantné.

Pokiaľ obžalovaný, odkazujúc na Obchodný zákonník, prezentoval, že mal odlišný názor na dobu zákonom umožňujúcu reklamovanie tovaru, tak potom bolo jeho správanie nelogické, nakoľko, pokiaľ by to osobne neuznával, logicky by na taký stav upozorňoval a snažil sa napraviť ho ako spätnú väzbu voči poškodenému ako zmluvnej strane pri odpredaji dreva. Išlo by o zásadný problém reklamačného konania, ak by reklamujúci reklamoval tovar neskôr, ako pri jeho dodaní. Taká aktivita obžalovaného ale zaznamenaná nebola, a tak podľa odvolacieho súdu v tomto ide len o účelovú obranu obžalovaného, ktorý v skutočnosti akceptoval, že ustanovenia kúpnych zmlúv v týchto siedmich prípadoch tak, ako vyplynuli zo znenia týchto kúpnopredajných zmlúv, sú aj pre neho určujúce.

Bolo samozrejme podstatné, ako dochádzalo k tvorbe faktúr, teda daňových účtovných dokladov, ktorými požadoval poškodený zaplatenie kúpnej ceny za drevo dodané v sledovaných prípadoch jednotlivým odberateľov.

Obžalovaný sám vypovedal, že akonáhle faktúru vyhotovil, tak originál odniesol na ekonomické oddelenie účtovnícke a tým styk pre neho s originálom skončil, voľný prístup k tomu nemal, prístup mal na požiadanie, ale to sa nikdy nestalo.

Tu treba poukázať práve na výpovede svedkov, ktorých v tomto procese tvorby faktúr, ako hodnoverných dokladov, odvolateľ spomínal.

Svedkyňa F. H. A., ako hlavný účtovník v Technických službách, v sledovanom období bez akýchkoľvek pochybností uviedla, že podkladom pre faktúru bol vždy dodací list, doklad o pôvode dreva. Učtáreň kontrolovala len formálnu stránku týchto dokladov, teda len z pohľadu účtovného zákona a daňových zákonov, pričom kontroly, ktoré sa týkali už faktickej stránky, robila len na požiadanie vo výnimočných prípadoch. K možnosti zistiť nedostatky svedkyňa uvádzala, že pokiaľ by vznikol nejaký rozdiel v tom ponímaní, že by bol rozdiel v doklade o pôvode dreva s faktúrou, tak právo nahliadnuť do faktúry po zaúčtovaní principiálne mali všetci vedúci, teda ekonóm a riaditeľ.

Svedkyňa jednoznačne uviedla, že za vystavenie faktúry zodpovedal ten, kto bol na faktúre podpísaný. Akonáhle na účtárni prišli na chyby, dávali faktúry opravovať, aj keď nebola náplň ich práce vyčerpávajúco to kontrolovať. Originály a prepisovacie kópie mali byť totožné, no svedkyňa jednoznačne uviedla, že sa nestretla s tým, aby originál bol iný, ako kópia dodacieho listu.

Treba k tomu konštatovať, že nebolo zistené, že by v niektorom v sledovaných prípadoch došlo k nejakým opravám predložených originálov, či ich kópií. Obžalovaným navodzované pochybnosti neboli potvrdené, a tak ich ani odvolací súd neprijal ako dôvodné.

Dôveryhodnosti dokladov, ktoré boli touto cestou predložené v rámci trestného konania, a teda nedôvodnosti obhajoby, nasvedčuje aj výpoveď už spomenutého svedka L. A. Z., vtedy vedúceho ekonomického oddelenia, ktorý popísal mechanizmus tvorby účtovného dokladu a zaúčtovania podľa pravidiel vypracovaného plánu obehu dokladov, kde bolo uvedené, kto, aké doklady vystavuje a kam sa tie doklady, akými prílohy sa vybavujú a komu sa postupujú ďalej, s tým, že v konečnom dôsledku končili doklady na účtárni, kde sa hospodárske operácie zaevidovali po splnení všetkých náležitostí, ktoré tie doklady mali mať. Pri predaji dreva bol, podľa svedka, vystavený doklad o pôvode dreva, ktorý vystavoval lesník, ktorý priamo prichádzal do styku s drevom a na základe tohto dokladu mala byť vystavená faktúra a ktorú by mal vystavovať obchodný riaditeľ, ktorý s drevom obchodoval, pričom faktúra mala byť s dokladom o pôvode dreva stotožnená. Tieto oba doklady sa potom dostávali na evidenciu do účtárne a pokiaľ má vedomosti, tak v doklade o pôvode dreva mal byť uvedený druh dreva, množstvo dreva a jeho kvalita, pričom vo faktúre by malo byť toto množstvo dreva ocenené príslušnými cenami. Aj tento svedok potvrdil, že kontroly účtovných sa nerobili po ich obsahovej stránke.

Logické je, že neskôr zistené nezrovnalosti v dokladoch, ktoré obžalovaného v tomto trestnom konaní usvedčovali, vzhľadom na absenciu takýchto kontrol, potom nemohli byť odhalené bezprostredne po ich zaevidovaní a vyhli sa odhaleniu aj v rámci tých previerok, ktoré obžalovaný spomínal v odôvodnení odvolania ako udalostí, pri ktorých mu nikdy nič vytýkané nebolo.

Podľa názoru odvolacieho súdu teda u poškodeného, po formálnej stránke z hľadiska účtovného zákona, nešlo o neprehľadné vedenie dotknutých dokladov, a pokiaľ boli vystavené, či už v origináloch alebo v kópiách, možno čerpať z ich obsahu ako z hodnoverných zdrojov bez ohľadu na záujmy strán. V záujme sledovania poctivosti obchodovania s drevom však bolo nesprávnou praxou, že tieto doklady neboli už pri ich evidovaní sledované z hľadiska ich súladu, čo nepochybne uľahčilo spáchanie predmetnej trestnej činnosti. Absencia takej kontroly ale nemala vplyv na záver odvolacieho súdu, že doklady, ktoré polícia získala po formálnej stránke len v kópiách, boli spôsobilé podať hodnoverné informácie pre potreby predmetného znaleckého skúmania a stať sa jedným z usvedčujúcich, zákonne získaných dôkazov.

Aj z výpovede svedka L. M. A., ako vedúceho prevádzky Mestských lesov, ktorého úlohou bola koordinácia činnosti ťažbových a pestovných prác v lese, riešenie rekreačných úloh lesoparku, ich

starostlivosť, no bez toho, aby bol oprávnený predávať drevo vyplýva, že k zatriedovaniu dreva po tom, čo drevo došlo na lesný sklad, kde sa pomerali jeho parametre, hrúbka a dĺžka a podľa slovenských technických noriem sa zaznamenávali údaje na príslušných dokladoch o pôvode dreva. Následne sa z tohto dokladu vytvárala fakturácia podľa Cenníka platného na daný rok. Doklad o pôvode dreva vypisovali lesníci, ktorí ho aj podpisovali a podpisoval ho aj vtedajší obchodný riaditeľ, pričom lesníci boli zodpovední za nameranú hmotu a obchodný riaditeľ, obžalovaný bol zodpovedný za kvalitatívnu triedu a zodpovedal aj za fakturáciu tohto dreva. Z jeho výpovede vyplýva aj to, že pokiaľ by obchodný riaditeľ nebol osobne prítomný, drevo by do triedy nebolo zaradené. Svedok popísal, že pokiaľ ide o odvoz dreva, tak je vypísaný doklad o pôvode dreva, z toho sa vystavuje preukaz o pôvode dreva, pomocná tabuľka, následne z nej sa robí fakturácia a na doklade o pôvode dreva je podpísaný lesník, ktorý zodpovedá za objem, riaditeľ a nakupujúci alebo šofér odvážajúceho vozidla odberateľa, ak má poverenie od odberateľa. Svedok potvrdil, že doklad o pôvode dreva bol vypisovaný perom, išlo o prepisovacie papiere, čím vznikli tri vyhotovenia, kde originál išiel na ekonomické oddelenie a jeho prepísané kópie išli na prevádzku Mestských lesov a odberateľovi. Doplnil, že rozdiel medzi dokladmi o pôvode dreva a faktúrami vo vzťahu k predmetným skutkom skôr, než pri neskoršej náhodnej kontrole, nemohol zistiť, lebo celú fakturáciu mal na starosti obžalovaný, ako obchodný riaditeľ, pričom pokiaľ pri procese zatriedovania by sa stalo, že množstvo dreva, napr. kvôli hnilobe bolo zatriedené zle, v rámci reklamácie by bolo možné, aby došlo k zmene triedy či dokonca dvoch tried, ale o žiadnom takom prípade nevedel a nestretol sa ani so žiadnou reklamáciou.

V podstatných smeroch zhodne vypovedali aj vypočutí lesníci. Svedok L.. M. F., ako lesník v obvode Malý Borkút, mal úlohu po tom, čo vypísal technologický protokol, zaviesť dodávateľov do lesa a ukázať miesto ťažby a ukázať, že čo majú spraviť, ako to majú spraviť a pôsobiť pri predaji dreva tak, že dodávateľ prác, ktorý drevo ťahal z lesa, ho dotiahol na sklad, kde sortimentáciu robil obžalovaný, sortimentácia sa zapisovala do tlačiva LF43 - doklad o pôvode dreva, čo podpisoval aj on, ako lesník, lebo zodpovedal za množstvo dreva, no za zatriedovanie a fakturáciu zodpovedal už obžalovaný. Ani tento svedok, hoci podľa obžalovaného musel o reklamácií vedieť, nemal vedomosť o žiadnej reklamácií a tiež nemal vedomosť, že by bol niekedy poverený obžalovaným, ako obchodným riaditeľom na zatriedovanie dreva. Svedok potvrdzoval, že obžalovaný bol prítomný pri vydávaní dreva. Uvedené v podstate potvrdil aj ďalší lesník, svedok L.. A. G., ktorý tiež pri predaji dreva vypisovali niektoré doklady o pôvode dreva, keďže bol zodpovedný za množstvo, kde v dokladoch boli dĺžky, hrúbky kmeňov, no za oceňovanie dreva zodpovedal obchodný riaditeľ, ktorým bol obžalovaný. Nepotvrdzoval, že by vznikla situácia, aby obžalovaný nebol prítomný pri zatriedovaní dreva.

Aj z výpovede svedka L.. F. W., ktorý bol členom predstavenstva spoločnosti Technické služby v roku 2015 a potom sa stal predsedom predstavenstva tejto spoločnosti, k otázke zatriedenia dreva do skupín vyplynulo, že vyťažené drevo bolo zatriedované v prítomnosti lesníkov a obchodného riaditeľa, pričom osoby, ktoré tam sú, vizuálne posúdili vyťažené drevo a zatriedili ho odborne do nejakej skupiny, záver sa zapísal do protokolu a tým bolo zatriedenie dreva uzavreté a zaznamenané v doklade o pôvode dreva a z toho potom vyplývala aj cena, ktorú by spoločnosť mala fakturovať odberateľovi dreva. Ani tento svedok pritom nevedel o žiadnych reklamáciách, ku ktorým by dochádzalo takým spôsobom, že by niekto chodil následne pozeráť reklamované drevo. Svedok ďalej uviedol, že po určení druhu a kvality dreva počas odovzdávania dreva už nebol nikto oprávnený meniť cenníkové položky, pričom o cene rozhodovalo predstavenstvo spoločnosti a tak na akúkoľvek úpravu ceny obžalovaný, ako výkonný riaditeľ, nebol splnomocnený. Aj tomuto svedkovi bolo známe, že doklad o pôvode dreva bol samoprepisovací a mal tri listy s úplne rovnakým obsahom, kde originál ostával u predajcu dreva, rovnopis si vzal vodič vozidla pre potrebu prepravy dreva, ako dreva legálne vyťaženého z konkrétneho miesta a potom ešte bol teda tretí list, ktorý si v evidencii viedli lesníci, pretože boli osobami, ktoré ten doklad podpisovali a vypisoval sa v okamihu, keď sa drevo nakladalo. V okamihu, keď vodič odchádzal s drevom, bol už podpísaný a vypísaný všetkými osobami. Doklad o pôvode dreva teda neobsahoval cenu. Doklad o pôvode dreva bol podkladom pre fakturáciu, t. j. v akej kvalite a aký druh bol odberateľom prebratý. Pomocný výpočet robený obžalovaným sa mal odraziť do faktúry.

Svedok L.. M. S., ktorý v roku 2014 vykonával funkciu výkonného riaditeľa Technických služieb Mesta Prešov, potvrdil, že bol stanovený platný Cenník, ktorý odsúhlasovalo predstavenstvo spoločnosti na daný kalendárny rok, no samotné zatriedovanie pri tom odbere riešili lesníci, resp. vedúci prevádzky v spolupráci s obchodným riaditeľom. Aj keď svedok pripustil následné dodatočné menenie hodnôt uvedených na dokladoch vo vzťahu k predaju dreva, zároveň uviedol, že išlo o výnimočné prípady,

príčom informáciu o konkrétnom prípade o tom, že tam bola nejaká reklamácia, v časovom období dostával od obchodného riaditeľa prevádzky a uzatváralo sa to v mesačných cykloch, aby uzávierku predkladali nielen pre predstavenstvo, ale aj dozornú radu. Zároveň v podstate dodal, že v prípade že odberateľ, ktorý požadoval úpravu kvality dreva, komunikoval s obžalovaným, ako obchodným riaditeľom, muselo by to byť prerokované v predstavenstve. Mal informáciu, že v prípade odberateľa Ranč Pohoda sa jednalo o pomiešanie dreva dub a buk a zásielka nebola prevzatá zákazníkom, bola reklamovaná a mala byť opätovne naložená a vrátená a vtedy sa predstavenstvo rozhodlo, že sa predá jednotne za cenu okolo 1.000,- eur. Tento svedok teda potvrdil, že nešlo o predstavenstvom uznanú zmenu o sortimentácii dreva. K uvádzanej cene mimo Cenníka v prípade svedka U. uviedol, že ak cena bola nižšia, ako cena stanovená cenníkom, tak o tom mohlo rozhodnúť len predstavenstvo.

Svedok O.. A. G., ktorý v období 2013 - 2015 pôsobil ako predseda predstavenstva Technických služieb Mesta Prešov, si pritom na triedu 3C2 nepomínal. Svedok potvrdil, že predstavenstvo nebolo informované o reklamáciách a nevedel, že by o rozhodných skutkoch, čo sa týka úpravy dreva v rámci reklamácií, sa jednalo na predstavenstve.

Svedok F. A., ako odberateľ a predseda združenia Ranč Pohoda Prešov, potvrdzoval, že keď pri prezretí zistil, že drevo nie je v požadovanej kvalite, tak ho odmietol prevziať, no následne sa s obžalovaným dohodli, že vezme nižší objem, objem iba 32 m³ za 950,- eur. Svedok V. U. potvrdil, že mu poškodený dodal kalamitné drevo, pričom šofér mu pri dovoze dreva dal kópiu dokladu o pôvode dreva, asi do týždňa mu prišla faktúra s totožnou kópiou o doklade dreva, ktorú uhradil. S kvalitou dreva bol spokojný, a teda nepotvrdzoval, že by niečo reklamoval. Svedok L.. M. A., ako ďalší odberateľ, nepotvrdzoval, že by niekedy namietal kvalitu dreva a nebol ani oslovený, aby zaplatil rozdiel ceny. Ani svedok O. U. ku kvalite a množstvu dodaného dreva nemal výhrady.

Svedok L.. H. T., ktorý v sledovanom období pracoval u poškodeného ako informatik, ktorého náplňou práce bolo spravovať informačné systémy a mal prístup aj k číselníkom, pripustil, že pokiaľ ide o rozširovanie registra a zmenu zadania číselníkov, že on sám mohol byť oslovený na rozšírenie položky vo fakturácii týkajúceho sa zatriedenia kvality dreva, pričom aj každý, kto mal prístupy k fakturácii, mal prístupy k týmto cenníkom, no zároveň uviedol, že aj lesníci by to vedeli rozšíriť, pričom on sám faktúru nikdy nerobil na položku 3C. Na druhej strane výslovne ale nepotvrdzoval zaradenie takej položky do elektronického číselníka, ako oficiálneho systému poškodeného.

Pokiaľ súd prvého stupňa zabezpečil výsluch W.. L.. S. A., Y., znalkyne z odboru lesníctvo, odvetvie hospodárska úprava lesov, pestovanie lesov, spracovanie dreva, odhad hodnoty lesov, ktorá vypracovala znalecký posudok č. 2/2016 a dozvedel sa skutočnosti z jej znaleckého skúmania, tak treba dodať, že išlo o závery, ktoré súdu poskytla na základe skúmania hodnoverných dokladov. Použitému postupu, pri ktorom pri porovnávaní zobrala objem dreva, ktorý bol v doklade o pôvode, preukáže o pôvode a vo faktúre a na základe toho zistila množstvo, kvalitu a cenu dreva, pričom zistila rozdiely v následných dokladoch, najmä v otázke sortimentácie dreva tak, ako na to podrobne poukazoval súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolací súd nemal znalkyni čo vytknúť. Jej zistenie, že na fakturácii boli použité nižšie jednotlivé ceny dreva, ako boli uvedené v doklade o pôvode, kde oni použili štandardné alebo priemerné regulované ceny podľa preukazu o pôvode dreva, tiež niet čo vytknúť. Podľa výsledku znaleckého skúmania, potom v siedmich predmetných prípadoch, ktoré sú predmetom obžaloby, doklad o pôvode dreva nezodpovedal faktúre, keďže hodnota dreva uvádzaného na faktúre mala nižšiu kvalitu, ako v doklade o pôvode dreva.

Znalkyňa vo vzťahu k uvádzanej triede 3C2 doplnila, že rozhodnutie predstavenstva obchodnej spoločnosti Technické služby mesta Prešov o zavedení skúšobného používania triedy 3C2 jej predložené nebolo a len, ak by taká trieda bola uvedená v doklade o pôvode dreva, tak by sa ňou zaoberala, nakoľko by šlo o hodnotu strán v rámci uzatvoreného obchodu, čo by akceptovala. Odvolací súd potom považuje za správne, keď v súvislosti s triedou 3C2 odkazovala na existenciu Cenníka, čo znamenalo, že pri faktúre pre Ranč Pohoda vychádzala z kvality 3C a keďže mala predložený doklad o pôvode dreva a faktúru, vychádzala z toho, čo vo vtedy platnom Cenníku ako cena bola určená pre sortiment 3C. Ani znalkyňa nezistila žiadne rozhodnutie o reklamačnom konaní, čo tiež v tomto smere diskvalifikuje obhajobu.

Takto teda nestrannou a nezávislou znalkyňou boli objektivizované usvedčujúce zistenia vychádzajúce z ostatných vykonaných dôkazov, vrátane listinných dôkazov, súčasťou ktorých bol Cenník listnatých a ihličnatých sortimentov surového dreva platný od 01.01.2014 s prílohou, vrátane dodatku vypracovaný obžalovaným, ako obchodným riaditeľom Mestských lesov a schválený predstavenstvom poškodeného, ktorý upravoval cenové relácie vo vzťahu k hrúbkovým stupňom tried I. II., III.A.V. III.A, III.B. BP, III.C a V / v texte aj len Cenník/. Je teda zjavné, že poškodený v rámci kvalitatívneho zatriedovania drevnej hmoty do tried s príslušnou cenovou kategóriou nemal zavedenú ako predstavenstvom schválenú kvalitatívnu triedu 2.C ani IIIC2 a nepočítal ani s nejakou na úroveň záväznosti postavenou nejakou takou triedou v rámci nejakej prechodnej doby, a to napriek tomu, že Cenník bol inak každoročne aktualizovaný. Pokiaľ potom poškodený prezentuje činnosť obžalovaného pri používaní do cenníka nezavedených tried 2C, či IIIC2 ako činnosť v rozpore s jeho hospodárskymi záujmami pri odpredaji dreva, ako činnosť v rozpore s kompetenciou obžalovaného, ako vtedajšieho obchodného riaditeľa, je zrejmé, že ich tento zamestnávateľ obžalovaného ako prípadný súlad s Cenníkom v sledovanom období ani reálne neuznával. Tomu nakoniec nasvedčujú aj výpovede svedkov pôsobiacich v procese tvorby dokladov o pôvode dreva, či v procese nakladania s faktúrami, ktoré vytváral obžalovaný.

Pokiaľ obžalovaný namietal, že súd neuviedol, ktoré povinnosti mal pri spáchaní trestného činu porušiť, tak to celkom nezodpovedá skutočnosti, pretože v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd poukazoval na to, že z pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 30.11.2011 a jej dodatkov medzi Technickými službami mesta Prešov, a.s., ako zamestnávateľom a obžalovaným, ako zamestnancom, vyplývalo, že mal pracovnú funkciu obchodný riaditeľ v hospodárskej prevádzke Mestské lesy a medzi jeho povinnosti vyplývajúce z pracovnej náplne patrilo aj zabezpečenie fakturácie za všetky vykonané práce v zmysle platných cenníkov spoločnosti a tiež aj zodpovednosť za zverený majetok v rámci prevádzky s tým, že dňom 01.01.2012 obžalovaný vykonával činnosť odborného lesného hospodára, a to samostatne, vlastným menom a na vlastnú zodpovednosť a jeho pracovná náplň bola doplnená v časti povinnosti aj o kontrolovanie a evidovanie práce vykonávané v lese, vedenie lesnej hospodárskej evidencie a evidencie podľa osobitných predpisov a tiež vedenie lesnej hospodárskej evidencie v elektronickej podobe. Menila sa len doba trvania pracovného pomeru, ktorý v spoločnosti Technické služby mesta Prešov, a.s. skončil dňom 28.02.2015 dohodou zo dňa 26.02.2015 na základe žiadosti obžalovaného. Uvedené nemuselo byť výslovne rozpísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku a postačila formulácia, ktorá sa stala súčasťou popisu skutku, keďže zodpovedá skutočnosti a zároveň vystihuje podstatu pre potreby predmetného trestného stíhania.

Bolo nepochybne preukázané, že ceny drevnej hmoty v rokoch 2012 - 2015 určovalo Predstavenstvo spoločnosti Technické služby mesta Prešov, a.s..

Okresný súd podrobne poukázal na údaje vyplývajúce z predmetných kúpno predajných zmlúv, lesníkmi vystavených dokladov o pôvode dreva vystavených pre odberateľov dreva, preukazov pôvodu dreva na prepravu a spracovanie s prepravou, faktúr potvrdených obžalovaným a vystavených pre odberateľa, a tak nie je potrebné tieto údaje opakovať aj v texte tohto uznesenia, ktoré tvorí s napadnutým rozsudkom ucelené rozhodnutie v predmetnej trestnej veci.

Súčasťou spisu je aj kniha fakturačných dokladov. Z oboznámenej správy nezávislého audítora plynie, že účtovná závierka poskytuje pravdivý a verný obraz finančnej situácie spoločnosti Technické služby mesta Prešov a.s. k 31.12.2014. To len potvrdzuje, že znalkyňa mala k dispozícii hodnoverné účtovné doklady a nebolo zistené, že by vychádzala z nehodnoverných zdrojov. Pokiaľ obžalovaný odkazoval na určitý záver pracovnoprávneho sporu medzi ním a poškodeným na Okresnom súde Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 12Cpr 7/2017, nakoľko došlo k zastaveniu tohto konania a nie k meritórnemu právoplatnému rozhodnutiu o dôvodnosti podanej žaloby, nebol dôvod sa tým v tomto trestnom konaní zaoberať.

Obžalovaný síce prezentoval zámer zvýšiť cenníky dreva, zvýšiť podiel cenných sortimentov pri predaji dreva, zvýšiť podiel guľatiny oproti listnatej vláknine o 10 %, zvýšiť predajné ceny za vlákninu, získať od odberateľov bonusy za certifikáciu mestských lesov a zabezpečiť pri predaji logistické príplatky za vagónovanie a nakladanie na kamióny od odberateľov ako Bukóza Vranov a Ružomberok Mondi a že všetky tieto opatrenia vykonal v priebehu mesiaca december 2011 a január 2012 a že prevádzka mestských lesov bola, až do jeho odchodu, v kladnom hospodárskom výsledku, no to nič nemení

na zistení, že práve v predmetných siedmych prípadoch nepostupoval v súlade so záujmom svojho zamestnávateľa.

Povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok majú osoby, ktoré sú povinné spravovať záležitosti iných osôb, pokiaľ je v tom zahrnutá aj starostlivosť o ich majetok alebo nakladanie s ním. Takou osobou v predmetnej trestnej veci obžalovaný nepochybne bol, keď mu taká jeho povinnosť vyplývala z jeho pracovnej zmluvy, ktorej obsahom bola aj povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok. Na predmetnom skutkovom základe obžalovaný inému spôsobil škodu tým, že takú povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok porušil úmyselne a svojím činom spôsobil väčšiu škodu. Poznajúc pravidlá poškodeného, ako svojho zamestnávateľa, ako obchodný riaditeľ postupom v predmetných prípadoch, spočívajúcim v nepodloženom a neodôvodnenom zatriedení drevnej hmoty poškodeného do tried, pri ktorých bola nižšia cena, ako by bola podľa Cenníka v prípade súladu s údajmi dokladov vystavených pri dodávke dreva pred jeho fakturáciou, vystavil faktúry na nižšie ceny reálne toho istého dreva, zjavne v prospech odberateľov tohto dreva, čím v rozpore s oficiálne v Cenníku vyjadrenou vôľou poškodeného zmenšil v ustálenom rozsahu hodnotu opatrovaného, resp. spravovaného majetku.

Odôvodneným a zákonným, urobeným na podklade správneho postupu konania je teda záver súdu prvého stupňa, ktorým obžalovaného uznal vinným z prečinu porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák.. Závažnosť konania obžalovaného, ktoré pozostávalo z opakovaného protiprávneho konania v rámci viacerých záväzkových vzťahov poškodeného a odberateľov, je vysoká jednak z hľadiska spôsobeného následku, spôsobu a okolností trestného činu, priameho úmyslu obžalovaného a jeho motívu konať v prospech odberateľov na úkor svojho zamestnávateľa, ktorý sa tak stal v tomto prípade poškodeným. Nijako ju neznižuje ani skutočnosť, že v jednom z predmetných prípadov bol odberateľom priamo obžalovaný. Naopak, táto skutočnosť len podčiarkuje priamy úmysel páchatel'a, ktorý, poznajúc rozsah svojich oprávnení a proces tvorby ceny za drevo dodané na sklad poškodeného, vrátane jeho výlučného oprávnenia vytvárať faktúry a tým reálne rozhodovať o výške povinnosti odberateľa zaplatiť konkrétnu sumu, konal ako obchodný riaditeľ tak, že vo výsledku poškodenému vznikol úbytok na majetku.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák., trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Pokiaľ sa okresný súd výrazne podrobne venoval odôvodneniu napadnutého výroku o vine a popri jednotlivých dôkazoch a skutočnostiach z nich plynúcich pripojil svoje rozsiahle, ale zároveň vecné, úvahy, ako sa vysporiadal s obhajobou a o ktoré oprel svoje závery, pričom z jeho rozboru vyplýva aj nepotrebnosť vykonávania ďalších dôkazov k výroku o vine, tak v prípade výroku o treste už predložené odôvodnenie takmer nezodpovedalo požiadavkám § 168 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého, ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovelo návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Je totiž potrebné vytknúť okresnému súdu, že pokiaľ ukladal peňažný trest, nezaoberal sa dôsledne tým, čo Trestný zákon v ustanovení § 57 ods. 1 pri ukladaní peňažného trestu vyžaduje, teda, že súd prihliadne na osobné a majetkové pomery páchatel'a a že peňažný trest neuloží, ak je zrejmé, že ho odsúdený nebude schopný zaplatiť a dôsledne sa nezaoberal ani tým, s čím Trestný zákon počíta pri rozhodovaní o uložení splátok peňažného trestu podľa § 56 ods. 3 s tým, aby s ohľadom na výšku uloženého peňažného trestu a osobné a majetkové pomery páchatel'a pri rozhodnutí o samotnej povinnosti splátok súčasne určil ich výšku a lehotu v dĺžke najviac jeden rok od nadobudnutia právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku, do ktorej musí byť peňažný trest zaplatený. Tento nedostatok za situácie, že nemožno meniť napadnutý rozsudok v neprospech obžalovaného pre absenciu odvolania podaného v neprospech obžalovaného /§ 322 ods. 3, druhá veta, Tr. por./, bolo namieste odstrániť.

Trestný zákon umožňuje v tomto prípade ukladať peňažného trestu ako trestu samostatného, pričom tento druh trestu bol v tomto konkrétnom prípade uložený v rámci zákonom uznaných trestnej sadzby.

Na jednej strane, spôsobený následok, spôsob a okolnosti spáchania predmetného prečinu nasvedčujú skôr miernosti uloženého trestu. Odpis registra trestov nepotvrďuje, že by sa niekedy dostal do rozporu so záujmami chránenými Trestným zákonom. Vo výpise z evidencie priestupkov má zaznamenané len s povahou predmetného prípadu nesúvisiace a povahovo mierne priestupky, pričom ani z miesta bydliska nie sú na obžalovaného známe poznatky o protiprávnom správaní sa, čím tieto skutočnosti na druhej strane nasvedčujú priaznivej možnosti nápravy páchatel'a a záver, že u obžalovaného išlo skôr o ojedinelé vybočenie z medzí riadneho života, nakoľko doposiaľ nepreukázal náchylnosť na páchanie protiprávnej činnosti. Pokiaľ ide o majetkové pomery obžalovaného, aj keď na to okresný súd nepoukázal, no rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu tvoria jeden celok rozhodnutia vo veci samej, z predloženého spisu vyplynulo, že obžalovaný čistý mesačný príjem 800,- eur a je vlastníkom auta, chaty, bytu, domu.

Pri komplexnom hodnotení všetkých požiadaviek § 34 Tr. zák., pri absencii odvolania podaného prokurátorom proti výroku o treste v neprospech obžalovaného, nebolo potom odôvodnené a zákonné zasahovať do výroku o druhu ani výmere trestu.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, odvolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že podľa § 287 ods. 1, druhá veta Tr. por., ktorý je aplikovateľný v prípade, ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1 a ak bol nárok riadne a včas uplatnený, súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená. Zo skutkovej vety napadnutého rozsudku a predloženého spisu pritom vyplynulo splnenie formálnych podmienok pre taký postup, no okresný súd len stručne, bez pomenovania v akých smeroch a čím potrebným, odkázal poškodeného s nárokom na náhradu škody na civilný proces s vysvetlením, že vlastne podľa výsledku dokazovania nebol podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo že by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho. Toto pochybenie okresného súdu ale nebolo takej intenzity, že by diskvalifikovalo celý napadnutý rozsudok, keďže výrok o vine a v podstate výrok o treste, ako hlavné predmety trestného konania, môžu byť len predmetom trestného konania oproti výroku o náhrade škody, ktorý je napravitel'ný v civilnom procese.

Odvolací súd tak uzatvára, že nakoľko ani v postupe súdu prvého stupňa nezistil žiadne dôvody pre to, aby odvolaniu obžalovaného vyhovel, podané odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.